

בראשית פרק מט פסוק י

לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה שילו ולו יקתה עמים

אונקלוס בראשית פרק מט פסוק י

לא יעדי עבד שולטן מדבית יהודה וספרא מבני בנוהי עד עלמא עד דייתי משיחא דדיליה היא מלכותא וליה ישתמעון עממא

שמואל ב פרק ז פסוק טז

ונאמן ביתך וממלכתך עד עולם לפניך כסאך יהיה נכון עד עולם

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף ה עמוד א

לא יסור שבט מיהודה - אלו ראשי גליות שבבבל, שרודין את ישראל בשבט. ומחוקק מבין רגליו אלו בני בניו של הלל, שמלמדין תורה ברבים

רמב"ן בראשית פרק מט פסוק י

וזה היה עונש החשמונאים שמלכו בבית שני, כי היו חסידי עליון, ואלמלא הם נשתכחו התורה והמצוות מישראל, ואף על פי כן נענשו עונש גדול, כי ארבעת בני חשמונאי הזקן החסידים המולכים זה אחר זה עם כל גבורתם והצלחתם נפלו ביד אויביהם בחרב. והגיע העונש בסוף למה שאמרו ר"ל כל מאן דאמר מבית חשמונאי קאטינא עבדא הוא, שנכרתו כלם בעון הזה. ואף על פי שהיה בזרע שמעון עונש מן הצדוקים, אבל כל זרע מתתיה חשמונאי הצדיק לא עברו אלא בעבור זה שמלכו ולא היו מזרע יהודה ומבית דוד, והסירו השבט והמחוקק לגמרי, והיה עונשם מדה כנגד מדה, שהמשיל הקדוש ברוך הוא עליהם את עבדיהם והם הכריתם

ואפשר גם כן שהיה עליהם חטא במלכותם מפני שהיו כהנים ונצטוו לשמור את כהונתם לכל דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבודתם עבודת מתנה אתן את כהונתם, ולא היה להם למלוך רק לעבוד את עבודת ה

תוספתא מסכת סוטה (ליברמן) פרק יג הלכה ה

יוחנן כהן גדול שמע דבר מבית קדש הקדשים נצחון (מרא) טליא דאזלון לאגחא קרבא באנטיא וכתבו אותה שעה ואותו היום וכיונו ואותה שעה היתה שנצחו

ספרא בחוקותי פרשה א

ונתתי גשמיכם בעתם, בלילות שבתות מעש' בימי שמעון בן שטח בימי שלמזו/שלומציון/ גשמים יורדים מלילי שבת ללילי שבת עד שנעשו חטים ככליות ושעורים כגרעיני זית', ועדשים כדינרי זהב

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף יג עמוד א

מלך ישראל שמת - כל ישראל ראויים למלכות

מדרש תנאים לדברים פרק יז

לא תוכל לתת עליך איש נכ' להוציא את הגר משמע מוציא את הגר או אם לא יהא משבט יהודה לא יעמוד משבט בנימין אמרת והלא כל ישראל ראויין למלכות הא מה ת"ל איש נכ' להוציא את הגר

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף ג עמוד ב

אמר: מאן דריש מקרב אחיך תשים עליך מלך? רבנן, קם קטלינהו לכולהו רבנן, שבקיה לבבא בן בוטא למשקל עצה מניה

משנה מסכת סוטה פרק ז משנה ח

אגריפס המלך עמד וקבל וקרא עומד ושבוהו חכמים וכשהגיע ללא תוכל לתת עליך איש נכרי זלגו עיניו דמעות אמרו לו אל תתיירא אגריפס אחינו אתה אחינו אתה אחינו אתה

תלמוד ירושלמי מסכת שקלים פרק ו דף מט טור ד/ה"א

אין מושחין כהנים מלכים אמר רבי יודן ענתונדריא על שם לא יסור שבט מיהודה אמר רבי חייה בר אדא למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל מה כתיב בתריה לא יהיה לכהנים הלויים

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף סו עמוד א

ויאמר יהודה בן גדדיה לינאי המלך: ינאי המלך, רב לך כתר מלכות, הנח כתר כהונה לזרעו של אהרן! שהיו אומרים: אמו נשבת במודיעים

רמב"ם הלכות מלכים פרק א הלכה ט

מלכי בית דוד הם העומדים לעולם שנאמר כסאך יהיה נכון עד עולם, אבל אם יעמוד מלך משאר ישראל תפסק המלכות מביתו, שהרי נאמר לירבעם אך לא כל הימים

דרשות הר"ן הדרוש החמישי

לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה, שפירושו כי גם בהיות המלכות משוטטת בין השבטים, ושיתחייב יהודה שלא תהיה כל המלכות לשבטו, עם כל זה כל עוד שיהיה מלך בישראל לא יהיה ענשו כל כך שיסור ממנו שבט המלוכה לגמרי, עד כי יבא שילה שהוא מלך המשיח שאז יתחייב יותר שלא תסור המלוכה ממנו

ש"ת ציצן אליעזר חלק יט סימן כו

מה שכתבת בשם הספר חוט המשולש שהביא בשם מרן רבינו הקדוש מאור הגולה בעל חת"ס ז"ל שאמר הא דלא נזכר במשנה נס חנוכה היינו טעמא משום דרבינו בעל מסדר המשנה הוא מזרע דהע"ה ונס חנוכה נעשה ע"י החשמונאים והמה תפסו המלוכה ולא היו מזרע דוד, וע"ז כתבת שיש בענין זה ח"ו חת"ס לאמר על רבינו הקדוש שבעבור כבודו וכבוד בית אבותיו יסתיר לפרסם הנס. אולם זה ודאי לא ה' כוונת מרן חת"ס, דרבינו הקדוש לא הזכיר נס חנוכה במשנה משום כבודו או כבוד בית אבותיו, אלא אדרבא דכוונת מרן ז"ל דגם זה עשה רבינו הקדוש לש"ש כמו דכל מעשיו היו לש"ש, כלומר מאחר דחשמונאים דעל ידיהם נעשה הנס והמה ע"ז עשו שתפסו המלכות מזרע דוד ולהכי לא הזכירם במשנה ולא מחמת כבודו וכבוד בית אבותיו

תלמוד בבלי מסכת שבת דף נו עמוד א

אמר רב: רבי דאיתי מדוד מהפך ודריש בזכותיה דדוד; מדוע בזית את דבר ה' לעשות הרע רבי אומר: משונה רעה זו מכל רעות שבתורה, שכל רעות שבתורה כתיב בהו ויעש וכאן כתיב לעשות - שביקש לעשות ולא עשה

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף לח עמוד א

יהודה וחזקיה בני רבי חייה הוו יתבי בסעודתא קמי רבי, ולא הוו קא אמרי ולא מידי. אמר להו: אגברו חמרא אדרדקי, כי היכי דלימרו מילתא. כיון דאיבסום, פתחו ואמרו: אין בן דוד בא עד שיכלו שני בתי אבות מישראל, ואלו הן: ראש גולה שבבבל, ונשיא שבארץ ישראל

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף יא עמוד ב

בעא מיניה רבי מרבי חייה: כגון אני מהו בשעיר? אמר ליה: הרי צרתך בבבל. איתיביה: מלכי ישראל ומלכי בית דוד, אלו מביאים לעצמם ואלו מביאים לעצמם! אמר ליה: התם לא כיפי אהדדי, הכא אנן כיפינן להו לדידהו. רב ספרא מתני הכי, בעא מיניה רבי מרבי חייה: כגון אני מהו בשעיר? א"ל: התם שבט, הכא מחוקק, ותניא: לא יסור שבט מיהודה - זה ראש גולה שבבבל, שרודה את ישראל במקל; ומחוקק מבין רגליו - אלו בני בניו של הלל, שמלמדים תורה לישראל ברבים